

Vzhledem k tomu, že už dlouho jsem nebyl na horách, přišpendlil jsem se na týden od 30.8.do 6.9. k výpravě pražského katastru do Tatranské Štrby. Z mého okolí nikoho můj nápad nenadchnul, takže jsem jel se synem sólo. V Brně jsme nabrali na základě naší nabídky na [Jízdomatu](#) dvě slovenské studentky, které chtěly do Dubnice n/V. Cesta při pokecu alespoň ubíhala. V Dubnici zrovna probíhala nějaká akce, ale měl jsem sraz na dálnici, takže jsem ji oželel a pokračoval dál. Do Štrby jsme přijeli odpoledne a po ubytování jsme se šli podívat na houby do lesa k vlakovému nádraží. Nic jsme však nenašli. Večer se domlouval pochod na neděli, ale já byl rozhodnut se nejdříve podívat na Dukelský průsmyk.

Dukla

V neděli ráno jsme vyrazili směr Vyšný Komárnik. Dálniční úseky cestu zrychlily, ale zase jich tak moc nebylo, takže z Popradu do Komárnika nám trvala cesta dvě hodiny. Původní plán byl, že bych si pamětníky prošel pěšky. Díky množství cikánů, které okupovali s houbami každé volné místo k zaparkování jsem si objel jen to, co bylo dostupné od silnice a měl jsem auto na dohled. Nejdříve jsem dojel na rozhlednu, na kterou se musí dojet až na polské hranice, kde je značená odbočka vpravo. Auto jsem nechal na parkovišti několik desítek metrů od vrcholu. I když by se nahoru dalo beztestně vyjet taky. Bylo před polednem, zaplatil jsem pár éček, odmítnul jsem výjezd výtahem a po schodech jsem si to hnal nahoru. V mezipatře jsem si udělal fotky z ochozu, fotografování bylo povoleno. Nahoře byla obrazová expozice a dole vedle pokladny byla ještě výstava artefaktů z bojů o Duklu. Ještě jsem pokecal se správcem, který mě ponavigoval kam mám všude zajet. Plánky žádné nebyly. Muzeum prý dostalo nějaké peníze, takže příští rok budou stahovat techniku ze strání pod zámek, než bude vše rozkradeno. Po rozloučení jsme se šli s klukem podívat na hřbitov. Cestou zpět do Svidníku prohlédli letadlo,

bunkry a hřbitov německých vojáků v Hunkovcích. Zde jsem musel zaparkovat o kus dál, jelikož opět byl plac před branou obsazen cikány s houbami. Pomníky byly popsány z obou stran padlými vojáky.

Další zastávkou byl taran tanků – T-34/85 vklíněný do německého tanku PzKpfw. IV před Svidníkem.

Odtud jsem jel do údolí smrti za vesnicí Kapišová. Byly dvě hodiny po poledni a bylo dost dusno. Stálo zde asi pět aut s návštěvníky, jejichž děti i přes zákazové cedule lezly po tancích. Měl jsem docela hlad, takže jsem po prohlídce jel do Svidníku. Zaparkoval jsem auto před památníkem Sovětské armády. Při prohlídce techniky za vojenským muzeem začalo pršet. V Lídle jsem nakoupil nějaké potraviny a po snědení sváči jsem obrátil auto na Starou Ľubavňu. Na hradě jsem byl v půl páté. Na parkovišti jsem zaplatil dvě éčka bez papíru a hurá na hrad. Opět svítilo sluníčko, takže jsem šel jen v tričku a kraťasech. Prohlídka trvala hodinu a půl, fotit se mohlo.

Večer byla už docela zima. Od sedmi zde byl nějaký koncert vážné hudby, ale už se mi pro oblečení dolů na parkoviště nechtělo. Cestou jsem se stavil ve Vyšných Ružbachách, že bych zašel do termálu, ale po zaparkování auta jsem z orientačních tabulí vůbec nepochopil, co je vlastně otevřené pro veřejnost. Byla už tma a tak následoval návrat na základnu.

Houby

pondělí byla deštivá předpověď, ale nakonec bylo hezky. Autem jsem vyjel omrknout parkoviště U Tri Studniček, že bych se podíval na východiště na Kriváň. Nakonec jsem tam nedošel a zaparkoval auto u východiště modré značky na Jamské pleso. Po modré jsem došel s naší grupou na červenou a pak po zelené nazpět. Na rozcestníku se zelenou jsme potkali nějakého zmateného houbaře s prázdným košíkem, jenž nemohl trefit do lesa. Jeho druhá polovina už byla docela nasr., takže s ní nakonec odkvačil k autu. O pár desítek metrů dál jsme se ponořili do lesa a nastaly žně. A to jsme na stejné trase potkali rodinku, která měla košík narvaný po okraj. Poslední úsek zelené díky výmlatu byl špatně označen, ale po zabláčené stopě lesního traktoru jedoucí před námi a přes mokřiny jsme nakonec modrou trefili. Houby jsme pak jedli celý týden.

Dunajec

wR0qmytDw1Q

V úterý jsme si udělali výlet na pltích po Dunajci. Než jsem si na dálnici srovnal navigaci, přešli jsme odbočku na Kežmarok a tím jsme si trochu zajeli. Opět bylo hezké počasí a navíc u pltí skoro nikdo nebyl. Hned jsme byly odbaveni na prvním parkovišti. Měl jsem za dva platit 17 éček, ale na dvacku mi nebylo vráceno. Neřešil jsem to a vlezli na jeden z opuštěných vorů. Lidový vypravěč nás krmil celou dobu vtipy a bohužel jsme se zapomněli revanšovat za jeho umělecký výkon, což nás při cestě nazpět zamrzelo. To si zase budou gorale myslet o češích, že jsou škrti. Nicméně v Pieninách jsme vydrželi celý

den a při cestě nazpět jsme se stavili v Bille pro nějaké řamky (Rum, brambůrky). Na kruháku jsem blbě odbočil a dostal se někam jinam. Po gangsterské otočce jsem se vrátil na původní trasu na Poprad. Skupinu A už jsem nedohnal i přes zvýšenou rychlost, protože se netrefila na dálnici, takže jsem byl na základně stejně první.

Lomnický štít

Ve středu jsme dali lehký výlet ze Smokovce na Skalnaté pleso. Od nádraží jsme šli pěšky podél lanovky na rozcestí. Po sváče jsme pokračovali dál na Skalní chatu. Stezka byla docela dobrý Václavák. Naše výprava mi dávno zmizela z očí a já se plahočil za ní, sem tam jsem pokecal s protijdoucími. Nakonec jsem byl v sedle. Lomnický štít byl v mracích, ale vzhledem k tomu, že byla lanovka volná, obětoval jsem 26 éček za jízdenku. Cestou nahoru jsme viděli kamzíka a to bylo tak všechno, co jsme zahlédli, protože štít byl v mracích. Teplota 6 stupňů a dohlednost tak 3 metry. Chvilku to vypadalo, že se slunce prodere mraky, ale nakonec zůstala bílá temnota. Dal jsem si jednu točenou Plzeň a koupil zvoneček na památku. Ten mi stejně při odjezdu domů vypadnul z tašky na beton, takže vyhozených 6 éček. Na fotografiích na stěně restaurace jsem si všimnul i A.Bečváře, o němž mluvil J.Grygar na pelhřimovské přednášce. Za 50 minut byla vyvolána naše čísla a byl čas na návrat. Nahoře už zůstala jen nějaká chlapecká

skupina, kde se jeden loučil se svobodou. Dole už moc lidí nebylo a po seběhnutí na vlak do Tatranské Lomnice jsme měli další den v Tatrách za sebou.

Kriváň

Ve čtvrtek mělo být polojasno a nakonec bylo jasno. Na parkovišti u Tří Studniček jsme za 5 éček nechaly stát auta a hurá na Kriváň po zelené. Trasa byla pěkný krpál. Vůbec po ní nikdo nešel. Když jsem stanul v sedle, už se mi moc nahoru nechtělo. Ale nakonec, jen s foťákem, jsem se začal na vrchol drápat. Odpočíval jsem po deseti metrech, protože jsem cestu nemohl nějak udýchat. Vodu a jídlo jsem nechal v sedle, protože jsem počítal, že je nahoře naši budou mít. Neměli. Silou vůle jsem nakonec vrcholu dosáhnul a stálo to za to. Výstup nakonec nebyl ani tak složitý a zvládlo by to i malé děcko. Jen šplhání po balvanech, bez nějakých propastí kolem. Moc lidí už na Kriváni nebylo. Počasí vyšlo super, bylo odpoledne, udělal jsem pár fotek a zapřemýšlel, jest -li mám spolknout o kus dál pohozené rajče. Nakonec jsem zvolil návrat. Jako všichni přede mnou jsem přesně netrefil modrou do sedla a tak jsem si trochu zašel. V sedle nikdo už nebyl, tak jsem pokračoval dál k autu. Měl jsem pěknou žízeň a hlad. Už jsem 4 hodiny v parnu neměl ani loka. Nohy mi naštěstí narozdíl od

některých výletníků, kteří byli úplně grogy, sloužily, takže jsem rychle sestupoval dolů. O kus dál čekal na mě kluk s petkou vody. I když už jen z pramene pod Kriváněm. A o pár metrů dál, kolegyně s mým batohem, v němž jsem měl poslední čoko-tyčinky a tracking hole. Pak už se šlo mnohem veseleji. K autu jsme opět došli sami, bez jediného živáčka na stezce.

Popradské pleso

V pátek jsme zvolili lehčí trasu a to výlet na Popradské pleso. Zubačkou jsme dojeli do Štrbského plesa a dále pěšky po turistické. Ta nebyla náročná, docela sváděla k vycházkovému tempu, ale přesto jsme se nějakým způsobem na ní všichni málem přerazili. Já například, když jsem čepoval vodu nějaké mladé rodině u studánky do petky, a po pár metrech nepočítaje, že jsem si namočil ve vodě boty, jsem hodil šmíra. Na pleso byla pauza na hospodu, ale já jsem si vyšlápnul kus nad pleso. Udělal jsem nějaké fotky a mazal jsem dolů. Bohužel naši skupinu jsem minul a tak jsem za družného hovoru s nějakým vychodňárem došel zpět na nádraží. Převlíknul jsem mokré triko a čekal na to, až dorazí ostatní. Pozoroval jsem různé postavičky, které nastupovaly do vlaků. Nějteré kulhaly a vypadaly hotově, jiné měli zachmuřený obličej, a jiné pořád mobilovaly jako by přišli zrovna z konce světa.

Nakonec přijela zubačka i dobelhal zbytek skupiny a za situace ranního návalu v metru jsme si ještě sednuli. Večer jsme dopili zbytek zásob a šlo se spát. Dnes už nebylo tak hezky jako včera a přitom předpověď hlásila jasno.

Bešenova

Ráno byla skupina A už dávno na cestě domů, kdežto já měl naplánovanou návštěvu termálu v Bešenové. Za 12 éček na tři hodiny jsem si zakoupil vstupenku do venkovních bazénů a úplně to stačilo. Koupaliště bylo prázdné, takže tobogany a bazény neokupovala žádná horda dětí. Bylo příjemných 24 stupňů. Ve dvě jsem to definitivně zabalil a po utracení posledních éček za benzín na hranicích jsem dojel bez komplikací domů.

The End